

Arrest

nr. 221 065 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 juni 2016 dient de verzoekende partij bij het Spaanse consulaat-generaal te Nador (Marokko) een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor toeristische doeleinden. Op 21 juni 2016 wordt

haar een visum kort verblijf (type C) toegekend, geldig van 24 juni 2016 tot 7 augustus 2016 voor een duur van 30 dagen.

1.2 Op 8 juli 2016 komt de verzoekende partij het Schengengrondgebied binnen.

1.3 Op 15 mei 2018 doen de verzoekende partij en haar partner F. N. aangifte van hun voorgenomen huwelijk.

1.4 Op 18 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) De heer / mevrouw :
naam en voornaam: N(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 08/07/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene verblijft bij zijn Belgische partner en haar minderjarige kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)

1.5 Op een onbekende datum, doch hoe dan ook vóór 22 november 2018, weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw F. N. te voltrekken.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel lijkt de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar synthesememorie in het kader van het eerste middel het volgende uiteen:

“Aangaande het eerste middel wenst verzoeker te verwijzen naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat verzoeker een onmisbare factor is binnen het gezin omdat de moeder de enige kostwinner is binnen het gezin en hij voor de kinderen moet zorgen terwijl zij uit werken is.

Het is hij die de jongste dochter M(...) (3,5jaar) naar school brengt en afhaalt. Verzoeker brengt ook M(...) (8jaar) naar de voetbal en blijft erbij tot M(...) afgehaald wordt. De andere dochters I(...) en C(...) brengt hij naar de bijles. Verzoeker heeft een zeer goede relatie met de kinderen van zijn partner. Hij is een onmisbare factor binnen het gezin, zeker nu de moeder de kostwinner is en geen tijd heeft om deze taken op zich te nemen.

Verzoeker en zijn echtgenote kennen mekaar al zeer lang en hebben een oprechte en duurzame relatie. De echtgenote van verzoeker is op dit ogenblik zwanger en de vermoedelijke bevallingsdatum is voor 16 juli 2019 (stuk 6); Als verzoeker uitgewezen wordt dan kan hij de bevalling niet meemaken terwijl dit een zeer belangrijke gebeurtenis is.

De kinderen van de echtgenoot van verzoeker houden van hem en hebben een mooie familieband opgebouwd en zijn gehecht aan hem. Het is strijdig met het belang van het kind om plotseling verzoeker uit het gezin weg te nemen. De kinderen hebben uiteindelijk een vaderfiguur die hen de nodige stabiliteit, affectie en genegenheid kan geven.

Een negatie van al deze elementen door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig.”

In het kader van het tweede middel zet de verzoekende partij in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“Aangaande het tweede middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Zoals hierboven reeds uiteengezet vormt verzoeker al geruime tijd een gezin met mevrouw N(...) en haar 4 minderjarig kinderen. Zij zijn gehuwd en hebben een hechte gezinsband. Dat zij samenwonen kan niet tegengesproken worden.

Verzoeker is gekend door zowel de school van de kinderen, de voetbalclub van M(...), de leerkrachten bijles van I(...) en C(...), de burens als zijnde de vader binnen het gezin. Verzoeker staat in voor het huishouden binnen het gezin en brengt de kinderen naar school en haalt hen terug af. Verzoeker is een onmisbare factor binnen het gezin gezien zijn echtgenote op dit ogenblik uit werken gaat en zij voor de kost zorgt. Zonder verzoeker zou het voor de echtgenote zeer moeilijk zijn om uit werken te gaan.

Daarenboven verwachten verzoeker en zijn echtgenote een kind op datum van 16 juli 2019. Het kan niet ernstig zijn dat verzoeker het land zou moeten verlaten en de geboorte, opvoeding en het opgroeien van zijn kind niet mag meemaken.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

3.2 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de beide middelen samen behandeld.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het eerste middel de schending aanvoerde van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar synthesesmemorie beperkt de verzoekende partij zich echter in de eerste plaats tot een louter verwijzen naar hetgeen zij uiteenzette in haar inleidend verzoekschrift. Vervolgens benadrukt zij enkele elementen uit deze uiteenzetting en besluit zij dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en niet draagkrachtig is. Gelet op hetgeen de Raad onder punt 2. heeft vastgesteld, moet hij uitspraak doen op basis van de synthesesmemorie en kan hij bijgevolg slechts rekening houden met de elementen die de verzoekende partij in haar synthesesmemorie daadwerkelijk heeft uiteengezet. Met loutere verwijzingen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift kan hij dan ook geen rekening houden.

Door in het kader van het eerste middel te verwijzen naar het gebrek aan een draagkrachtige en pertinente motivering, geeft de verzoekende partij te kennen dat zij zich in haar synthesesmemorie nog slechts beroept op een gebrek aan afdoende motivering, en bijgevolg op de door haar ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid immers in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Ook in het kader van het tweede middel verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar hetgeen zij uiteenzette in haar inleidend verzoekschrift. Gelet op hetgeen hij in dit verband met betrekking tot het eerste middel heeft vastgesteld, kan de Raad ook hier slechts rekening houden met de elementen die de verzoekende partij met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in haar synthesesmemorie daadwerkelijk heeft uiteengezet.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het

kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Uit de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar partner (of vermeende echtgenote), met de vier minderjarige kinderen van haar partner en met haar ongeboren kind.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip 'gezinsleven' in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

De verzoekende partij wijst in haar synthesesamenvatting in het kader van het eerste middel op de zeer goede relatie die zij heeft met de minderjarige kinderen van haar partner en op de taken die zij binnen het gezin verricht. Zij stelt dat zij een onmisbare factor binnen het gezin is, zeker nu de moeder de kostwinner is en geen tijd heeft om deze taken op zich te nemen. Ook voert de verzoekende partij aan dat zij en haar echtgenote mekaar al zeer lang kennen en een oprechte en duurzame relatie hebben. Zij geeft aan, met verwijzing naar een stuk 6 bij haar synthesesamenvatting, dat haar echtgenote op dit ogenblik zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum 16 juli 2019 is. Als zij uitgewezen wordt, kan zij de bevalling niet meemaken, terwijl dit volgens haar een zeer belangrijke gebeurtenis is. Daarnaast stelt zij dat de kinderen van haar partner van haar houden, een mooie familieband hebben opgebouwd en aan haar gehecht zijn. Volgens haar is het strijdig met het belang van het kind om haar plotseling uit het gezin weg te nemen. De verzoekende partij benadrukt dat de kinderen uiteindelijk een vaderfiguur hebben die hen de nodige stabiliteit, affectie en genegenheid kan geven, en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en niet draagkrachtig is.

In het kader van het tweede middel benadrukt de verzoekende partij dat zij al geruime tijd een gezin vormt met mevrouw N. en haar vier minderjarige kinderen, dat zij gehuwd zijn, een hechte gezinsband hebben en dat niet kan worden tegengesproken dat zij samenwonen. Vervolgens herhaalt de verzoekende partij haar betoog uit het eerste middel over de rol die zij speelt in het gezin en wijst zij opnieuw op de zwangerschap van haar "echtgenote". Zij voegt nog toe dat het niet ernstig kan zijn dat zij het land moet verlaten en de geboorte, opvoeding en het opgroeien van haar kind niet mag meemaken. De verzoekende partij besluit dat de stukken uit het dossier zeer duidelijk aantonen dat zij en haar echtgenote een familiale band hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op 18 juni 2018 op de hoogte was van de zwangerschap van de partner van de verzoekende partij. In dit verband merkt de Raad op dat, aangezien de vermoedelijke bevallingsdatum 16 juli 2019 is, van de voormelde zwangerschap op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 11 maanden voor deze vermoedelijke bevallingsdatum, nog niet eens sprake kon zijn. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet verwijten niet afdoende te hebben gemotiveerd omtrent elementen waarvan hij geen kennis had, laat staan omtrent elementen die

op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet bestonden. Aangezien de Raad hoger heeft vastgesteld dat het bestaan van het gezinsleven moet worden beoordeeld op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, kan gelet op het bovenstaande dan ook niet worden uitgegaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar ongebooren kind.

Met betrekking tot de partner van de verzoekende partij stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner, in tegenstelling tot wat in het tweede middel wordt beweerd, niet gehuwd zijn. De huwelijksaangifte dateert van 15 mei 2018, maar op 6 juni 2018 deelt de Dienst schijn- en gedwongen relaties van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij een melding schijnhuwelijk hebben ontvangen van de ex-echtgenoot van mevrouw F. N., en dat de betrokkenen op “10 juli” zijn uitgenodigd voor een interview. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 18 juni 2018 gehuwd zouden zijn. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de huwelijksvoltrekking ten laatste op 22 november 2018 ook daadwerkelijk werd geweigerd. De Raad benadrukt in dit verband wel dat hij met zijn vaststelling dat geen sprake is van een huwelijksrelatie, uiteraard geen uitspraak doet over het al dan niet bestaan van een niet-huwelijkse partnerrelatie. Hoger is ook reeds vastgesteld dat de gezinsband tussen partners in het licht van artikel 8 van het EVRM in principe wordt verondersteld.

Vervolgens wijst de Raad erop dat, nog los van de vaststelling dat niet blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de specifieke elementen die de verzoekende partij in haar syntheseseminarie naar voren brengt, uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met zowel de Belgische partner van de verzoekende partij als de minderjarige kinderen van deze partner. De gemachtigde overweegt immers dat het feit dat een huwelijksaangifte werd opgesteld en het feit dat de verzoekende partij bij haar Belgische partner en dier minderjarige kinderen verblijft, haar geen automatisch recht op verblijf geven. Daarnaast oordeelt de gemachtigde dat een terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst daarbij op rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die haar zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Ook verwijst de gemachtigde naar vaste rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij gaat geenszins concreet in op deze vaststellingen van de gemachtigde. Zo maakt zij niet duidelijk op grond waarvan uit de door haar naar voren gebrachte elementen met betrekking tot de vier kinderen moet blijken dat de vaststelling van de gemachtigde dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is en dat een tijdelijke scheiding niet als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd, niet pertinent en draagkrachtig zou zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de betrokken motivering niet afdoende zou zijn. In dit verband stelt de Raad tevens vast dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek en dit behoort niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter. Door met haar betoog te kennen te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

In het kader van het tweede middel benadrukt de verzoekende partij verder dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat zij en haar “*echtgenote*” een familiale band in de zin van het voormelde artikel 8 hebben. Uit de weergave van de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar “*echtgenote*” op zich zou betwisten. Hetzelfde geldt voor het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige stiefkinderen. Vervolgens kan de Raad echter slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat de overwegingen van de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM niet als een correcte belangenafweging kunnen worden beschouwd. Met haar betoog kan zij een schending van het voormelde artikel 8 dan ook niet aannemelijk maken.

De beide middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

I. VAN DEN BOSSCHE